

Felelős szerkesztő:
Garabonciás Diák.
 Társ-szerkesztő:
Forgó Szél.

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési ár:
Negyedévre 1 frt.
 Szerkesztő- és kiadóhelyiség:
Teleky-utca 49.

Magyarok hazáját már mindenki bántja,
 Széles e világon nincs egy jó barátja!
 Inségnek, panasznak nincsen hossza-vége,
 Meghasonlott szívvvel maga ellensége.

Ezredéves vár
 Omladozik már,
 Fiai karjától
 Támaszt hiába vár!

Tündöklő csillagok most nem kormányozzák,
 Tenger viharának labdája az ország,
 Sorsa urai nem bátorítják másra:
 Ellenségei közt tétlen megadásra!

Összetett kézzel
 Nagy multján néz el,
 S lám! határán gaznép
 Rajt' ütni merészel!

Csak te vagy felettünk, dicsőséges jobbkez,
 Melyre áhitattal te magyar néped néz,
 Ha már ellenségek megtörik karunkat
 Te kélsz oltalmára szegény országunknak!
 Szent jobb mozdulj meg,
 Őket fenyítsd meg,
 Mert országodon már
 Csak csoda segíthet!

BARTÓK JAJOS.

➡ **Egész iv melléklettel.** ➡

Szende Béla.

*Honvéd-miniszter volt. De azelőtt régen
Volt dicső honvéd is Kossuth seregében.
Hős nevet vívott ki hősileg harcolva,
Isaszeg, Nagysarló, Komárom, Kápolna
Beszélhetne róla.*

*Volt két érdemrendje. Egyik „vitéségi”,
Negyvennyolcban adta ezt nemzeti neki;
Mellén ez’ érdemrend örök disz leendett,
De királyi kegyből mellé tűzni kellett —
Vaskorona rendet...*

*Elnyomott gyöngített magyar honvédségnek
Hire, neve él csak; még attól is félnek...
A feje meghalt, tán azért, hogy ne lássa,
Milyen a honvédség lassú haldoklása
Közeli halála...*

Szávay Gyula.

MI LESZ A TEXTUS!

(Kronikás adoma.)

Közli: Dr. Kovács Pál.

Egy pápai novicius diákkal történt, sok évvel ez előtt, — de igaz; mert ő maga beszélte el nekem, — ki ugyan most már nem novicius, hanem igazi veterán s köztisztviselő álló királyi hivatalnok.

Tehát a mi noviciusunk, a pápai kollegiumból, a legációba ment Tápra és Pérré, Györmegyében, hogy a husvéti szent ünnepek alkalmával, magát a hitszónoklatban gyakorolja, s egyuttal a helybeli lelkész uraknak, némi segítségül lehessen. — Nem sok kellett ehez akkor, csupán egy, hírneves hitszónok műveiből, saját tetszése szerint választott alkalmi predikációnak, jól bemagolása, — ezen kívül egy-pár egészséges tyukszemtelen láb, mely az akkoriban még ismeretlen vasutat pótolja, — és egy kopott reverenda, mit barátság útján ez alkalomra, kölcsön is lehetett kapni. — Örömmel indult hát utnak, mind ezen kellekek birtokában, a mi kis noviciusunk, buzgón ismételve magában utközben is a jeles predikációt, melyet nem maga írt ugyan, hanem Kis Gábor, akkoriban nagyhirű református pap; de melyet jól betanulva s ékesen elmondva, nagy hatást reményelt azzal gyakorolni a tápi és péri szent eklézsiák áhitatos híveire.

Igy elkészülve, husvét szombatján megérkezett Tápra, hol az öreg tiszteletes ur őt igen barátságosan fogadta. — No öcsém! — mondá neki vacsora közben, — holnap tehát a délutáni isteni tiszteletet te fogod megtartani; mert az első ünnep reggelén mindig magam szoktam predikálni, — ezt, el sem engednék nekem az én híveim. — A szentegyházba azonban velem fogsz jöni, hogy lássanak, — s te is mintegy előre megismerkedjél leendő hallgatóiddal.

A kis legátus ebbe készséggel beleegyezett, s még álmában is holnapi kedvenc beszédét mondogatá, melynek textusa, Krisztusurunk ezen ismert szavai valának: „Egy darabig láttok; egy darabig pedig nem láttok engem!” — Másnap aztán jó kedvvel s szép reménnyel bátran követé az öreg tiszteletes urat, harmadik harangozás után a templomba, s beült melléje, illő szemérmességgel a katedra alatt levő papszékre. Eddig hát csak jól ment minden. A kis legátus buzgón éneklé szép tenór hangján, az öreg tiszteletes ur basszusa mellett, a husvéti szent zsoltárt, s az előimát áhitatos szemlesütéssel susogá magában a kegyeletes szónok után. De midőn a textusra jött a sor, melyet az egész gyülekezet tisztességesen felállva nagy figyelemmel hallgatott, mely megvolt írva itt, meg itt, a szent könyvben, s hangzék illetéknépen: „egy darabig láttok; egy darabig nem láttok engemet!” mintha egy darab mennykő ütött volna le a kis

legátus mellett: megrendült egész lényében, — hisz az szörölszóra az ő délutáni elmondandó predikációjának volt textusa! Azonban rögtön kezdé magát azzal vigasztalni, hogy ugyan azon textusra lehet egészen más predikáció is, mely azért nem leend egy az övével. Hiu remény, haszontalan vigasztalás! az egész beszéd, elejétől végig az ő egyetlen predikációja volt, az a Kis Gábor-féle, melyen kívül ő mást nem tudott, újat pedig betanulni délutánig, teljes lehetetlen. Talán más textust keres legalább; a keresztény hívek a textust szokják leginkább fejükben megtartani, a többire nem fognak majd emlékezni. Ez sem sikerült! Nem volt szegény a bibliában még oly jártas, hogy abban, egy, az ő saját betanult predikációjára szintén álló textust találhatott volna. — Mit esináljon? Még egy reménye volt. Az öreg tiszteletes ur, talán a délutáni isteni tisztelet alatt, aludni fogja a boldogok álmát — s így legalább ő nem leend a templomban. — Erre, ebéd végével bátorkodott is őt figyelmeztetni.

— Nagytiszteletű ur, reménylem, az én predikációm alatt, szokott délutáni álmát fogja aludni? Ne tessék ám gondolni, hogy én azt rossz néven venném....

— Dehogy alszom öcsém! dehogy alszom. Ott leszek biz én s figyelemmel fogom hallgatni a szent beszédet, — nekem az nagy lelki gyönyörűséget fog szerezni. De ott leszek ugyan!

Ne neked Jónás! most szabadulj ki a cethal gyomrából, ha tudsz! — gondolá magában kétségbeesve a szegény legátus. — Itt már nem segít más, mint a szemtelenység! — folytatá gondolatait, szinte elpirulva. — Egyetlen betanult predikációm el kelle mondanom és el is mondom; ha mindgyárt úgy űz is ki templomából a gyülekezet, mint hajdan Krisztus a farizeusokat és írástudókat kiűzé a templomból.

Es meg is tevé azt, amit gondola! — A templom egészen megtelt hívekkel, még talán jobban, mint reggel. Az ily ünnepi legátus érdekes jelenség falun, — kívánja azt örege apraja látni és hallani. Ez által a mi kis legátusunk is fellekesül a katedrában s az előima után neki ront nagy merészséggel a textus felolvasásának. — De ennek hallatára most meg odalent a szószerk alatt, a nagytiszteletű ur kezdi magát rosszul érezni. Zöld és sárga színeket vált, mintha valami gonosz nyavalya bántaná. Az öreg anyókák aggodalmas szemekkel néztek reá, míg a nők fiatalabb része, egész figyelemmel s élvezettel kíséri, a fiatal legátus tüzes szónoklatát. — A nagytiszteletű ur, megsemmisülve

hallgatja végig, a reggel általa is már elmondott szent beszédet. Mit mond most majd az a fiatal diák? Hogy én is csak úgy loptam predikációmástól, mint ő! Ugyde annak megbocsátható, ami nekem szégyen!

A kis legátus pedig az utolsó amen-t is elrebege, gondolá magában: most már jöjjön, aminek jönnie kell! s bibliáját hóna alá csapva, kissé tartózkodva ugyan, de hősies elszántsággal foglalta el ismét helyét, odalent, a még most is reszkető nagytiszteletű ur mellett, ki reá sem mert nézni, meg sem szólítá; hanem az isteni tisztelet végeztével sietett haza — pihenni!

Az eklézsia előjárósága pedig s a gyülekezet tekintélyesebb tagjai, amint a templomból kilépett, utját állták a megdöbönt legátusnak s közülök az eklézsia kúratora, elébe állván, vállrángatas és torokköszörülés után illetéknépen üdvözlé őt:

— Mán édes tisztelendő legátus uram, megkövetem egész átossággal, hogy feltartóztatom; de íme a bíró komám is, meg az egész előjáróság, meg még esküdt uraimék is, egy szívvel és szájjal csak azt vallják, hogy ők életükben még ilyen élés elmét nem láttak, de még csak nem is gondoltak, aki egyetlen egy hallásra, egész prédikációt úgy meg-

tanuljon s azt hiba nélkül, elejétől végig úgy eltudjon mondani, mint azt a legátus uram csak az imént eslekvé vala. Ez aztán igazi és hallatlan nagy talentom! amiért is íme ni, egy lázsiással kívánjuk legátus uramnak mai tartozásunkat a mi szegény eklézsiank részéről leróni!

S a lázsiás tallért azonnal in natura markába is nyomá az új életre derült legátusnak.

De mi vár reá majd otthon, a nagytiszteletű urnál? szörnyüködik előre a megtisztelt fiatal szónok — s nem esékély szívdobogással kopogtata, a már ekkor reverendájából nagy izzadtan kibujt patronusának ajtaján. Az pedig mást nem mondott neki, mint azt, hogy a kocsit már készen várja, melyen csak menjen — át most mingyárt Pérré, hol a holnapi koncionátorsághoz jó szukcessust kívánt neki. — s egy ezüst forintost markába csusztatván, bucsuzás közben, csak arra kérte, hogy odaát ne szóljon ám semmit, a mai predikációk históriájáról.

Nem is szólt ő senkinek semmit az öreg tiszteletes ur életében; de azt felfogadta magában, hogy ha még egyszer ily szent ügybe elegendnék; mindenesetre megfogja kérdezni még este az illető szent atyától, hogy: „mi lesz a textus holnap?”

Ferde fordítások.

Es ist nicht alles Gold was glänzt,
Nem eszik meg mindent a „Gold“ a mi fénylik.

Romulus Romae conditor fuit.
Romulus Rómában eukrász volt.

Tanta fuit eius modestia.
A nagynénje divatárusnő volt.

Tzompó Mihály és Tsöszre Ádány

tanálkozásai.

Ádány: Hálá Isten, hogy egissigbe tisztóhetöm, erőt, egissigöt.

Mihály: Azon jókat kívánom szöröncsésen, hát eegyütt figyeemed, ee?

Á. El ám, mer mondok micsinyász.

M. Iszén micsinyászvást ugyan micsinyász, hanem mikö mén vissza kigyeeemed?

Á. Mán csak azonba ggüttem, mer halloom, hogy csalárdi ünnepe lész kigyeeemetökné, hogy aszt a disznót megöték.

M. No mán mög köllött önyi, mer nem öhetött, a kukuricza drágo, mög ezök a fevye mészárosok, mindétig panasszau van tele a szájuk, ho' nincsen marha, azér drágo a hus. Hej ugye nászom, mikö még mink az aafödön jártunk, vótak ott akkö marhák!

Á. Dejsz énnéköm most is van egyy, a vellás, kigyeeemed üsméri, szíp egyy ökör, nem hogy magamat dicsirgyem, de szentöm ucsesa oan okos e' bbarom, hogy ha beszinyi tunna, hát doktornak születött vóna.

M. No de eemönnnyünk nászom e kkiésit az Iggyekszik zsidóhol, iggyünk egyy verdungot, az ingyér ád, a ködmöny ott van. iggyünk e kkiésit, mer usse élünk tán hőtigg se, majd ott osztán eebeszigessünk, igy!

Á. Nnó, ugy!

Tsöszre: Hát ez a nimöt kengyelfutó mér fut, mikö senkise kergeti?

Tzompó: Hát tuggya kigyeeemed, a nimöt ú hhozzá van mán szokval a futáshol 48 úta, hogy fut a jámbor, akar kö, akar se.

Arszlánbörben.

— Olvas ön uram, valami divatlapot?
— Igen is.
— És melyiket, ha szabad kérdenem?
— A Bazárt olvasom néha-néha.
— De vajjon melyik Bazárt, mert van többféle.
— Igen, tudom.
— Én a „Der“ Bazárt szoktam olvasni.

* * *
— Zongorázzék nagysád pár darabot.
— Oh az nem lesz önnek kellemes uram! Én igen rossz játszó vagyok, el fogja hagyni türelme.
— Oh éppen nem! Meglehet győződve nagysád, hogy nekem igen nagy türelmem van.

* * *
— Igazán egészen fel voltam indulva, nagysád, mikor a Lenia Oszkár többek előtt azt mondta nekem: csacsi.
— Valóban! Csodálom is, hogy komolyabb vége nem lett neki.
— Na, tudja nagysád, tekintetbe veszem azt is, hogy fel volt hevülve, de különben is szokása kicsinylőleg nyilatkozni.

Hű hazafi vagyok. Mindig erénye volt ősinknek
Hungariában föliratokat cselekedni minden
dologban. Majd én folytatni fogom a „Hungáriá-
ban az „aufschreibolást“.
No már ha ez sikerül, akkor:
„Extra „Hungariam“ non est vita“ . . .

HUNGÁRIA-KÁVÉHA

Alulírott bátor vagyok a n. é. közö
az eddig

LIMBECK KÁ

cég alatt vezetett üzle

HUNGÁRIA-K

cég alatt fogom

Egyszersmind értesitem a n. é. köönsége

egészen ujbol disz

SZÁZ HIRLAP ÉS

KITÜNŐ KÁVÉHÁZ

HAT TELE-AS

Liquerök és pezsgők a Prückler-féle haz

Ejfélkor zár

Tsüszre Adány a hetivásár után.

No mondok a fíjannak, mer ais had lás-
son világot, mondok gyerünk be ebbe a házba, ak-
kire ho kki van füstvel Huugyarja? hát bejarunk
ide, öszünk e ttal kocsonnyat, még ma ússe vót
meleg a szankba, de bia kkernyel csak kávéét ho-
zott am, no mondok hát e kkis húsnimű nem főtt
benne? mer a llevit én nem igön szer-töm, no
od-jis attam a fíjannak, de a mmög nem merte
mögönnyi, mer igön fekete vót, no hogy kárba
ne vesszön, a ppalinkás üvegbe még fért, beleön-
töttük abba, a napam mögissza mondok, mer a
mmán vak, hát nem lattya mit iszik. Ugy.

KÁVÉHÁZ GYŐRÖTT.

n. é. közönség tudomására hozni, miszerint

KÁVÉHÁZA

ezetét üzletet ezentul

A-KÁVÉHÁZ

fogom vezetni.

é. közönséget, hogy a kávéházi helyiség

ujból diszítettett.

ÉS FOLYÓIRAT.

ÁVÉHÁZI ITALOK.

TELE-ASZTAL.

er-féle hazai gyárból valók Budapestről.

kkor záróra.

Teljes tisztelettel

LIMBECK FERENC.

Csak azt nem tom, ho fõ nyõtt, möglõtt embõrnek mér hogy oan fnye kis kanalat annak a kkvéhol, a mmi gye- röknek való. Annának aít kettõt a kissebbekbõ

Gimpelmayer Johán.

fenó naty mirkelõtise.

Fenó ráx ki! Aszd halom, hoty tyüõpenn leszi ety „Hungaria” kaféhausz. Eszt nincs mekvansz aszt a rendje, mert ellenkezi makát a Xandmonarchi főkalma ellenipen. Ha én lehetném kaiser vagy kenig, eszt pediltanam és adnám strengi pef-hl, hoty kiirjak „Eszdreichische Xandmonarchi kafé- hausz.” Enkemed mekeszi a mirek, hoty ilyen der- dénheti makát heutzutaak, de aszért ma mekis pemetyem meknészni és mekiszom 9 flaschkó eing- kühltesz pír.

Herdek pújk pölém!

„Györmegye és Győr város

nemes családjai.“

Ébédutáni idő volt.

Épen Mersich József urnak, a „Gy. K.“ t. szerkesztőjének ily című érdekteszítő munkálatát olvasgattam, midőn a mély álom leragasztá pilláimat. Elaludtam.

Most, ébren fölöttébb sajnálkozhatnám ugyan, hogy a kitünő mulatságot félbeszakítja az álom, azonban egy körülmény mindig torkomba fojtja sajnálkozásomnak már-már kitörő hangjait.

Megmondom, mi ez a körülmény: akkori álomlátásom.

Cimerek, pajzsok, kék, zöld és sárga, mezők, ágasbogas koronák röpködtek álomlátó lelki szemeim előtt, ódon fegyvereknek hallottam esörrenését, aztán elővonultak a heraldikai „ezüst felhők,“ s közöttük egy rettentő fő, az Istóczyé, kezében a „Függetlenség“-gel.

Olvasott belőle, megparancsolván, hogy irjam szépen, amit ő parancsol.

A delejes állapot engedelmisségével irtam fel akkor, ami itt következik:

Györmegye és Győr város nemes családjai, irta: Névtelen és pedig az eszlári sakter születése utáni 482-ik évben.

Abaffy-család. Nemesi oklevelet nyert még 1886-ban, mikor nevét magyarosítá Apatzerből. Legrégibb ősük Apatzer Joel, kékitő-árus Kis- és Nagybaráton. Címere: kék mezőben gimpli madár.

Báthory-család. 1890-ben még Barchesz. Névmagyarosítás és nemesi oklevél szerzés 1891-ben. A család régibb tagjai: Barchesz Nátán handlé, Barchesz Izidor zsebmetsző. Címere egy négy mezőre osztott macesz.

Czilley-család. A család őse Zwiefel Kajetán nyulbőrkereskedő. Tagjai közt van Zwiefel Jákob pálinkafőző, Czilley Willibald hírlapíró és a jelenleg (eszlári sakter sz. u. 482. évben) Czilley Ulrik hadügyminiszter. Címer egy pálinkás pohárban író toll, kard és revolver.

Corvin-család. A család-fészek Győr-Sziget. 1870-ben még Kohn. Nemesi oklevél 1890-ben. Címer: két mezőre osztott alapon két fiatal ur, szeme egyiknek sines.

Dunay-család. A nemesi oklevelet kieszközölte 1889-ben Dajbelesz Icig, akkor tőkepezés, előbb rongyász. A család tagjai közt névre tett szert Dunay-Dajbelesz-Leó, aki egy alkalommal képzőművészeti célokra — milliomos lévén — 30 krt ajándékozott. (Közte két hamis hatost.) Címere: három mezőre osztott szemétdomb, közepén ezüst felhők közéből egy kar emelkedik, tartván a piszkáló botoeskát.

Emeritzky-család. Emkhoresz Dávid a család alapítója, ki az Emeritzkyek ősi birtokát licitáción megvevén, nemesi oklevelet nyert. Címerek: 500%-os váltó zöld mezőkkel átszelve.

Füleky-család. Eibefühl Ignác alapította. Nemesi oklevelet nyertek 1899-ben, az alapító kreizler vala, Abdán, meggazdagodván, győri főispánná neveztetett ki. Volt 32 fia. A család tagjai közül 31 uzsorás szétszórva az országban. 1 meghalt éhen, mert sajnált magára költeni. Nemesi címer: Sárga lúdmáj kék mezőben.

Garay-család. Régi nemesi család. Azelőtt Ganef. Legelső ismerhető őse G. Izsák, ki Árpád apánk házi zsidója volt. Ennek fia Salamon híres handlé volt, aki jelentékeny lendületet adott a rongy- és esontkereskedésnek. Fia Dalfi IV. Béla m. király alatt jeles szolgálatot tett a hazának; mert azt amit a tatárok el nem vittek, ő megmentette — magának. G. Dalfi után a család tagjai ugy látszik semmiféle fontos szerepet nem vittek, mert a hazai Annalisok hallgatnak a családról. Jelenleg élő fontosabb családtag: A. Maxi uzsorás.

A nemesi címer következő: Három részre osztott mező; jobbról egy bugyor tele esont- és ronggyal; balról egy halom pénz, melyért egy kéz nyul; felülről egy nagy sakterkés, melyen gój fej van.

Hunyady-család. Azelőtt egy Hundkratz nemesi oklevelet e család 1780-ban nyert. H. Mózes nevű elődje által, ki jeles uzsorás volt. Fia: H. Ábrahám, jeles csaló,

s a megyeház rendes ülnöke volt. Ennek fiai: H. Salamon, H. Maxi, H. Mózes, mindnyájan kitünő kupecsek voltak, Jelenleg élő nevezetesebb családtagok: H. Izsák, handlé, H. Dalfi naplopó, H. Salamon esaló.

A nemesi címer: Két részre osztott mező; jobbról egy számárfül; balról egy sip, melyet egy ganefkéz tart.

Inkey-család. Azelőtt Inkelesz, nemesi oklevelét e család 1815-ben nyerte Jakab nevű elődje által, ki a cs. kir. hadseregben spiön volt. — Fiai: Salamon, Izsák, Náthán, mint híres bankrotisták ismeretesek, kik egymásután 21-szer mondtak bankrotot Salamon fia Mózes, jelenleg pálinkakereskedő a „Ganef“-hoz.

A nemesi címer: mezőben egy orr, melyet két lud tart.

Kölesey-család. Azelőtt Knofelblüh, nemesi oklevelet Ábrahám, Jakab és Salamon nyertek 1794-ben. Salamon és Jakab mag nélkül haltak el. Ábrahámnak három gyermeke volt; u. m.: Jakab, Dalfi és Sali. Jakabnak fia: Náthán, jelenleg antiquar nagykereskedő.

A nemesi címer következő: Három részre osztott mező; jobbról egy esomó macesz; balról egy szegen lógó vörös- és fohagyyma koszoru; felülről egy ludmáj...

Tovább nem birtam azonban engedelmeskedni rossz szellememnek, felijedtem álomból, s így egvelőre csak ennyit adhatok a családok közül, a hátralevőktől őszinte bocsánatot kérvén.

Heraldicus.

Pagát Pepi ultimói.

Röstellem, de el köll ismernem, hogy a zsidó meg a jogonez egyben hasonlatosak. A zsidó olyan fiatal rókának nézi a jogonezot, akiről több bőrt is le lehet nyúzni; a jogonez meg a zsidót tartja olyan vén rókának, akiből nem árt egy-egy kevés Krisztuscért eresztteni.

Ebből az is következik, hogy akkor vagyok jó keresztény, ha zsidót látok s megemlékszem a Krisztusáról.

Helyre kis cuca a Tzompó Mihály uram Jucija is. Magyarazgatom is neki a sinus meg a tangens rokonforgalmaít, csak az a baj, hogy a secans, — Tzompó uram füttykösének képében, — untalan öklendezik közöttünk.

A multkor is, úgy estenen, tagarkatom a Jucit a köpenyegembe, meg-meg arra vetődik a sajtos nőmös Tsöszre Adány. „Hummi ho ffehir rejtőzködik a zzyfúr kebelibe, má meg mi líggen az?“ — „Falusi libát őrzök.“ — sütöm nyélbe a jámbor sajtszagú ármálistát.

Az Abszi pajtás szörnyűködik a fölött, hogyha a zsidókat kiverik, hát hora lesz a jogonez. Hanem hát tudok én egy módót. A harmadik egyetemnek úgy sem találják a helyét, tegyék oda, ahova a zsidót verik: Jeruzsálembe.

Knofelblüh Max

akaskadásai.

Parancshulom multhor a kellnernek:

— Bringens se mer a Zuckerwasser — der Zucker hab ach in mein Taschen.

Ennekh a khödös Angliának még egyre tart a fogfájás; phenig már alexandriai cshüppüket is tett rájo. Én azt gandalom, legakhasabb lenne, ha egy ögyes borbély — tesz emdj ajrópéisch khonfrentz kihózná aztat a fhog. (Ja, ja ganz richtig!)

A Fintelsteinnok thartattam tennop madjarázat fun „szinváltozás,” aus der physik.

— Jakob! mandtam hozájo, mikhar az öveg vanja magát elütted vörös borral teli, te vadj fehér. Mikhar már a bor megittad, van az öveg fehér, the meg vürüs. Bizon ídj van!

Látham a Gharabonciás Diák ór fothografiáját ott az ota sarkon kithéve. Fogtham maghamat tsináltattam én is edj fotograf, fogják ezt is kithenni, de én fogom nézőkthül kérni entré, edj nedjed évre edj florin.

MAGYAR CSÖNDES.

Van az „A Hon”-nál egy szolga, ki mindenáron valami „állás”-ra akarna szert tenni. Meg is mozdít minden követ; futkos fűhöz fához, hogy szereznének neki valami hivatalt.

Történt, hogy a jeles tollu Acsády bátyánk egy regényt kezdett írni „Fridényi bankja” címmel. — Egy fura ur meg is citálta azon módon a szolgát, hogy: csak menjen el Acsádyhoz,

az most alapít egy „Fridényi bank”-ot, — ott majd kap valami állást.

A szolga nagy alázattal belép Acsádyhoz:

— Könyörgöm alássan tekintetes uram, ha sziveskednék nekem valami „állást” adni.

— Magam is elvállalnék egyet.

— De hiszen a tekintetes ur bankot alapít.

— Én?

— No igen; — a fridényi bankot.

— Ah ugy! — mosolyog az író. — No jól van barátom, majd a — II-ik kötetben.

Volt Győrött annak idején egy fősvénységéről és gazdagságáról híres Michl nevű szappanos. Lakott pedig a tejflesközben, egy mézárós mellett. És volt neki kutyája, mely minden éjjel veszettül ordított, — bizonyára nem az ő gyomrának fölös módon való megterhelhetése miatt.

A mézárós sehogy sem tudott aludni az ugatás miatt s csakhogy elhallgassa az ebet, mindennap vetett át neki egy pár darab jó velős csontot.

A gazdag fősvény azonban ezt látván, mást gondolt. El-emészte kutyáját — s ezentul minden éjjel — ő ugatott a csontokért.

Ugyan ő volt az, ki egyszer a várostól valami engedményt akart kieszközölni. El is ment egy városatyához, hogy pártfogását kikérje s nagyobb nyomaték kedvéért egy kis csomagot vitt neki ajándékba, fáradsága fejében.

A városatya fel is szólalt a közgyűlésen:

— Tek. közgyűlés! Én nem szólhatok a kérelemhez bár jogosságát nem tagadom; — de nem szólhatok érdekében, mert ... mert én megvagyok vesztegetve.

Ezzel kibontja a zöld asztalnál a kapott csomagot s mi volt benne? — két darab szappan.

Tsöszre Ádány a zókulárosná.

Nám hogy pintökön vót a kirának a születése naptya, mondtam is a tseléggyejimnek, mondok mámma mindönkinek imádkozni kő a kiráér, akki pejig ho rrá nem ér, annak ugyis ölig a maga dóga, de alig ho kkimondom ezön szavazást, hát a fiam rálipött a zókulláromra e. No mondok annikün

mög nem löhetök, hát bemöntem a Városba, mer van ott szintúgy oan bót, ahun a zoat árúják. Mondom is annak a botos urnak, ho' vvóna-e nekömvaló ókulárgya? aszongya ho vvan itt mindönféle, kérdi osztán, ho hhányadik szám? — mondok zódfa uecza 73-dik. igr. de bia nnem tudott keresnyi neköm valót.

Garabonciás a cirkusban.

Jobb szeretnénk, ha a némajátékok helyett néma zene lenne.

Tzompó Miháj uram levele az ü nászához.

Tisztös nászom,

No mán most leteet a 7 esztendő, mán most nem keresnek leopódvárrá eddig a zédös apám szót heöttem annak a kipe vót leföstvel, de mán most előlallok én tisztös szömilömbe én írom ezön sorajim.

Mijjen tisztös nászomnak kívánom a Zistentú ezön levelem adassik tisztölettee én hálá is-

tennek egissigös vagyok, mej Höl has olló lyókat mint közönségössen kívánom, hogy ezön möntünk a fíjjammaa, nám kivan ragasztVal e ffenye na eezédula, akkin hogy lovak is vótak, no fótöttem a zókullárt, oszt elővasta a fíjjam, ho mmi van rá lrvál. hát oan tzirkulus vagy mija möndörgetött ménkü. no mondok estére kelvén, oda tsak ee mönök, mer a llóhol értök, mer nám mán a mmút hétönn a negyedik döglött mög a kezem alatt. no nem mondom elis möntem szintúgy, de a ffenye látto mássát, huszon 5 kralyztárt köllött füzetnyi holottém a vvásárba inger is mögniszhetöm a llovakat. oszt mit attak a ppizómre? e ffenye kis bilétöt, de nem vót ám nagyobb, mint e kkis darab lepinyönn a túró, de mög vikonyabb Is vót. no hallám mondok, mert ugyan olasz vót, de csak nímöt a zoan, a mmi a zoat kifundája, hallám mit tuttok, hugyan manikulátok azokkaa a lovakkaa.

ájnye fenyre teremtötte no még iet sase láttam, tán igön keminy gombóztot öhetött az a lleginy, mer ho lletvetötte a deres, hát csak ugrát ám váttig, akar a gombózt, akkit minapába a llejányomhol vágtam, oszt a falra, onnaj mög a zágyra ugrott. rá Is kátottam mondok, szalagy onnaj te, mer eetipor alló. azon szóra csak kiszalad ám e kkiesi ló, nem vót nagyobb mint a kkisebbik gyerököm, no mondok csak huntzut a nímöt, ha olasz mongya is, ho cesaja a vvilágot, aszt gondúta, hogy aszt a kkiesit is e lló számba vösszük, pejig ha mán mögfizettettek, hát vagy kettő lögyön a kkisebbekbű, va hho nnagyobbat mutassanak, éngöm bolondá nem tösznek, mer én tom, ho mmi a lló.

Hanem nem löhet ám ott sokat dötáznyi, mer mög mög kiszalatt oan egyy, a Petrás aszonta, ho Fehérnip, no mög a zalistvány ur is monta, mer ais ott vót rittig. mán mondok löhet, mer igön fehér büre van, de mijen takarikos e nnip a', csak akkora szoknyájo vót, hogy a cesipejítü e bba karaszt ha vót, iet kikne neköm is ee vönnyi felesigömmek, de osztán még hogyan mögüte aszt a llóvat! áva üt ralyta, még se esött le, a zsidó plébántosnak montam, mondok tunna-e ü ü szsalannyi avva a vászon níppee, mint az a kkesse, ugyan bá ü nines ü mmöghizval . . . no osztán aszonta ez a vászon níp, ho mmost oat mutat, ammit még fehér níp sase mutatott mög, hát nám mög mutatta, hogy mán e floga sint, de bözzög gyütt ki mög mög egypár, szíp, akar a harmatesöpp virágszál, no mán mondok a zijenhol ló se kikne, magam is eehordoznám iket estétü röggelig tisztölettee azon lyókat kivánom mint közönségössen bézárom

ifjuh Tzompó Miháj
özvegy.

Nyilttér.)*

Nyilatkozat.

Alulirott tisztelettel bátorkodik a n. é. közönség tudomására hozni, hogy miután ő és Sándori Nándor ur között üzleti viszályok merültek fel, az eddigi „Ifj. Hesse Károly és társa“ gyár czégből f. évi június 3-án további időre kilépni kénszerült. Továbbá bátorkodik a n. é. közönséget a vétel és megrendelésektől *óvni*, miután semmi iránt garantiát nem vállalhat. Annak idején tisztelettel alulirott bátorkodni fog ugyanezen uton az esetleg beállandó fordulatot szives tudomásra hozni.

Kitünő tisztelettel

ifj. Hesse Károly,

technikai főnök és társ az „ifj. Hesse Károly és társa első magy. harmonium és orgona-gyár“ czégnél.

Szerkesztői levélhordó.

B. L. Budapest. Köszönet a gyönyörű költeményért! **Csatkai.** Megjött, majd jön. Nagy a kifogásunk holmi balladák hova fordítása miatt!! **F. L. Pápa.** Az „Idők jele“ sikerült. De ebből a számból kiszorult. A másik költeményre vonatkozólag akként teszünk, amint kérte. **Fidibus.** Tudja Isten! Amint látja, megélünk ön nélkül is. A mostani küldeményeivel is rágyújtottunk. **K. V.** Abzug a henzegéssel, mert odarapintunk! **Don Dorough.** Lesz beüle valami, csak folytassa. **Gy. M. Moesa.** Bocsanat! Megtévedt a kiadóhivatal: azóta pótoltuk. Több kéziratról jövőre.

*) E rovatban közlöttékért nem vállal felelősséget a szerk.

H I R D E T É S E K.

Sidoli lovardája.

Ma vasárnap augusztus 20-án

két nagy disz-előadás.

Első fellépte:

Miss Viktorin, a londoni kristálypalota virághirű atletanője- és ágyukirálynőjének.

Naponkint egy előadás, vasárnap és ünneppapokon pedig két előadás tartatik.

Tisztelettel

Sidoli Tivadar, igazgató.

Valódi

ORVOSI MALAGA-SECT

A klosterneuburgi csász. kir. borkiséleti állomás vegyelemzése szerint

kitünő jó, valódi malaga, mint kitünő erősítő-szer **elerőtlenedett betegek, üdülők, gyermekek** stb. számára, a **vérszegénység** és **gyomor-nyengeség** ellen legkitünőbb hatású. $\frac{1}{1}$ és $\frac{1}{2}$ eredeti palackokban s **törvényesen bejegyzett vedjegy** alatt a

VINADOR SPANYOL BORKERESKEDÉSNEK
BÉCS HAMBURG

fr. 2.50 és fr. 1.30 eredeti árk mellett.
Kapható: Mehlschmidt József gyógyszerárban Győrött s Lippóczy Miksa gyógyszerárban Győrött.

561,306 varrógép

vagyis a föld összes varrógépgyártásának több mint egy harmada lett a Singer Manufacturing Co. cég által elarusitva, s ezen cég által az utóbbi 10 év alatt 3 milliónál több gép lett eladva. E rendkívüli eredmény legjobb bizonyítéka a Singer-féle varrógépek jószágának, melyek folytonos javítások és találmányok által mindegyik hasonló gyártmányt tökélyre felülmulnak, és mindenütt előnyben részesülnek. Különösen a

tiproszerkezet

az, mely mindenik felett már rövid idő alatt a zajos és nehezen járó szerkezeteknél azon rendkívüli előnyvel bírnak, hogy soha nem kopnak, zaj nélkül dolgoznak és oly könnyen járnak, hogy a gyengébb és öregebb egyének megeröltetés nélkül használhatják; az eredeti Singer-varrógépek teljes jutallás mellett gyári áron, hetenként **1 frt** törlesztés mellett.

Győrött, The Singer Manufacturing vezérügynökségénél,
fehérvári-utca, 2-ik szám alatt.

